Ч. 256 Второк 14 (27) падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Конференция в справі цукрових премій. — Унія іспаньских народів. — Кріґер в Парижи. — Положене в Хіні.)

На зборах в Будзанові дня 22 с. м. під проводом о. Галущиньского виголосили свої проґрами яко кандидати на послів др. Мих. Коцюба з IV. курии і др. Евг. Левицкий з V. куриї і по промовах оо. Галушиньского і Карпиньского та пп. Савицкого і Антонишина ухвалено обі кандидатури. — На зборах в Сухоставі пов. Гусятиньского ухвалено кандидатури о. Ів. Воляньского з IV. куриї а дра Евг. Левицкого з V. куриї.

У Відни радить в міністерстві скарбу конференция над справою знесеня цукрових премій для вивозу. Під наради прийшла умова париских делеґатів з дня 22 жовтня 1900, відносяча ся до змін в знесеню францускихь, німецких і австро угорских вивозових премій від цукру. Та умова містить в собі ухвалу, що Франция як еквівалент за цілковите знесене вивозових премій від цукру зі сторони Німеччини і Австро Угорщини, має знизити не лише свої безпосередні, експортові премії, а зиски з продукциї цукру понад $10\frac{1}{2}$ % піддати повному оподаткованю. Услівем, щоби повстала обовязуюча умова, є се, що всі держави, репрезентовані на цукровничій конференциї, яка відбула ся в р. 1898 в Бруксели, понесуть ті самі жертви. Після основної дискусиї заявили ся знатоки за сею підставою міжнародного полагодженя справи, однак зазначили, що остаточні рішеня мусять вчинити залежними від перебігу брукcельской конференциї, яка ще має відбути ся.

Іспаньске племя займає в Америці величезні простори, а то часть Америки північної від Калїфорниї почавши, цїлу середну Америку і з виїмком портуґальской Бразилиї, цїлу Америку полудневу. Всї тї краї були іспаньскими кольоніями, але з початку сего столїтя вибили ся зпід панованя Іспаниї на свободу і утворили кільканайцять републик. Здавало ся, що звязь тих країв з давним матерним розірвана на все, тимчасом погром Іспаниї і забір Куби і Порторіка Сполученими державами, як також заборча полїтика тих Держав, стремляча до сполученя цїлої Америки під їх керою, отворила іспаньским народам Америки очи і они схаменули ся, та почали думати над обороною перед хапчивостию Американцїв. Гадку ту похопила Іспанія і скликала до Мадриду конгрес представителів всїх американьско-іспаньских держав, котрий відбув ся минувшого тиждня. На тім конґресї обговорено справу унії іспаньских держав, а першою основою тої унії має бути установлене постійного і обовязуючого мирового суду, який рішав би всї спори, що могли би виязати ся між Іспанією а давними її кольоніями, або між тими кольоніями самими. Дальше має бути улекшена еміґрация поміж тими державами, навязане тїсних зносин на поли лїтератури і штуки, при чім академія мадридска має бути признана най висшою повагою. Відносини прасові між краями унії мають бути улекшені почтовими і телеґрафічними пільгами. На поли торговельнім поручено заложити великий спільний банк в Мадридї, положене підморского телеґрафу між Іспанією а іспаньскою Америкою, заведене іспаньского союза і монетарної унії. Колиб та справа здійстнила ся, то з часом отворилась би з іспаньских народів величезна держава, що могла би дуже заважити в сьвітовій політицї.

Президент Кріґер прибув в суботу в полудне до Парижа, витаний тисячними товпами з одушевленем. На дворци повитали єго представителї президента републики і ріжних товариств. В своїй промові заявив Кріґер радість, що загостив до Парижа, до того міста, котре все стояло на чолї руху, коли ішло о оборону ідеї права і справедливости. По приїздї зложив Кріґер візиту Любетови, котрий зараз потім відвідав свого гостя. З Парижа від'їхав Кріґер нинї рано до Брукселї, де забавить кілька днів, а звідтам поїде до Гаґи і до Берлина.

Справа мирових переговорів в Пекінї знов проволїче ся. Іменно доносять до Köln. Zeitung з Льондона, що японьске правительство не підписало спільної ноти послів в Пекінї, а виступило з додатковим жаданем окремої винагороди за убите японьского канцлера ворохобниками.

---

2)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Люди привикли були дивити ся на мене як на будучого пана, а тому чувству навіть небіжчик старий Микола, котрому всьо було вільно, і котрий лиш один називав мене по імени, не міг до якоїсь степени оперти ся.

Мати держала дома аптичку і сама відвідувала недужих. В часї холери перебувала цїлі ночи в селяньских хатах разом з лїкарем, виставляючи ся на нехибну смерть, а отець, котрий о неї тремтів, таки їй того не боронив, повтаряючи: „Обовязок, обовязок“.... Впрочім і сам отець, хоч строгий, давав запомоги: нераз даровував панщину, прощав легко провини мимо вродженої заганистости, платив нераз довги за селян, справляв весїля, тримав діти до хресту; нам велїв людий шанувати, а старим господарям на їх поклони відповідав шапкою, ба, часто навіть кликав їх на нараду. Але й не можна инакше сказати, як хиба то, що селяни були до цїлого роду дуже привязані і пізнїйше зложили нераз докази того.

Говорю то всьо тому, раз, аби вірно відмалювати, ак у нас єсть і бувало, а по друге, аби показати, що творячи з Ганї „панну“, не стрітив я великих перепон. Найбільше опору стрічав я ще в ній самій, бо то була надто полохлива дитина і вихована Миколою в завеликій почести для „паньства“, як щоби могла легко погодити ся з своєю долею.

II.

Похорон Миколи відбув ся три дни по єго смерти. Сусїди зїхали ся на той похорон досить численно, хотячи почтити память старого, котрого, хоч був слугою, все таки загально поважано і люблено. Старця похоронено в наших родинних гробах, а єго домовину поставлено при домовинї мого дїда, полковника. За цїлий час похоронних відправ не відступав я нї на хвилю від Ганї. Приїхала зі мною в санках, і я хотів, щоби зі мною вертала, але о. Людвик велїв менї іти просити сусїдів, щоби з кладовища вступили до нас огріти ся і покріпитись. Тимчасом Ганею займив ся мій товариш і приятель, Мірза-Давидович, син Мірзи-Давидовича, обивателя і сусїда мого вітця, з роду Татарина і магометанина, але з родини вже від віків осїлий у нас і від давного часу маючої тутешне горожаньство і шляхоцтво. Я мусів сїсти разом з Устрицкими, а Ганя всїла в паннею д'Іве і з молодим Давидовичем до инших саний. Я бачив як честний хлопець отулював її власним футром, відтак взяв від візника поводи, крикнув на конї, і полетїли як вітер. По повороті до дому, Ганя пішла плакати до комнатки дїда, а я не міг за нею поспішити, бо разом з о. Людвиком мусів приймати гостий.

Вкінци розїхали ся всї, лишив ся лиш Мірза-Давидович, котрий мав провести у нас Різдвяні сьвята до кінця, трохи учити ся зі мною, бо ми були оба в семій клясї і ждав нас іспит зрілости, але більше їздити верхом, стріляти до мети з пістолетів, фехтувати ся і полювати, а ті занятя о много більше нам сподобали ся, як толковане Анналїїв Тацита або Ксенофонтова Киропайдея. Той Мірза був веселий хлопець, урвитель і великий свавільник, горячий як іскра, але незвичайно милий. У нас дома любили єго всї дуже, крім мого вітця, котрого гнївало то, що молодий Татар лїпше від мене робив шаблею і стріляв. За те панї д'Іве пропадала за ним, бо говорив по француски як Парижанин, уста єму не замикали ся, плїв, балакав, сьміяв ся і бавив Францускую лїпше від нас усїх.

О. Людвик мав знов трохи надії, що наверне єго на католицку релїгію, тим більше, що хлопець жартував собі часом з Магомеда і був би певне радо покинув коран, колиб не то, що бояв ся вітця, котрий твердо держав ся віри предків, повтаряючи, що як старий шляхтич, волїв бути старим магометанином, як сьвіжим католиком. Впрочім не мав старший Давидович нїяких инших турецких або татарских симпатий. Єго предки осїли тут, здаєть ся, ще за Витолдових часів. Була то шляхта так само дуже заможна і від давна сидїла в однім гнїздї. Землї, які мали, надав ще король Ян Собіский Нірзі-Давидовичеви, полковникови легкої роти пятигорской, котрий доказував чудес під Віднем, а котрого портрет висів ще в Хорелях. Памятаю, що той портрет робив дивне вражінє на мене. Полковник Мірза був страшний чоловік; єго лице було так писане

Новинки.

Львів дня 26-го падолиста 1900.

— **Нова енцикліка сьв. Отця.** З Риму доносять, що сьв. Отець з кінцем сего року оголосить нову енцикліку „про християньску демократию". Енцикліка буде складати ся з двох частий. В першій части пояснить сьв. Отець, якою не повинна бути християньска демократия. Передовсїм повинна она виключити стремліня політичної демократиї. Християньска демократия може приноровити ся до найріжнороднїйших форм правлїня, бо она уміє віддати приналежну честь і пошановане всїм істнуючим формам правлїня. Сьв. Отець відкидає також всяке співдїлане з революцийним социялізмом і стає на основі енциклїки „De rerum novarum" так що до особистої свободи як і инших засад, які становлять основи суспільної орґанїзациї. В другій части енциклїки сьв. Отець поясняє, якою повинна бути християньска демократия. Она мусить основувати ся на сполуцї католицких сторонництв з людом, як також мусить енергічно працювати над піднесенєм матеріяльного і етичного добра простолюдина. Нова енцикліка буде доповненєм енциклїки „De rerum novarum".

— **Вибір ректора** на львівскім унїверситетї на місце іменованого Архиєпископа о. Більчевского, відбуде ся в суботу 30 падолиста с. р. о год. 12 в полудне.

— **З львівского унїверситету.** Деканат правничого видїлу взиває всїх слухачів, щоби пильно учащали на виклади, на які вписали ся. Ті слухачі, котрі не будуть учащати, не дістануть при кінци півроку посьвідченя, що слухали сего чи того предмету. Дальше подає деканат до відомости, що подання о вписи по речинци в зимовім півроцї будуть увзглядновані найдальше до 15-го падолиста, а на лїтне півріче найдальше до 1-го червня. Посьвідченя впису (nomen receptum) будуть видавати доценти в зимовім півроцї до Різдвяних сьвят, а в лїтнім до 1 го червня. Деканат взиває всїх слухачів, котрі занимають які-небудь посади по-за Львовом, щоби зрезиґнували з них, а котрі сповняють який уряд у Львові, щоби виказали ся позволенєм дотичної власти учащати на унїверситет.

— **П. Ізидор Винницкий,** радник двора і бувший посол до ради державної, перейшов на пенсию і перенїс ся до Черновець на сталий побут.

— **Др. Мирон Кордуба** іменований суплентом при низшій т. зв. рускій ґімназиї в Чернівцях. Др. Кордуба знаний із своїх наукових праць, печатаних в „Записках наукових товариства ім. Шевченка".

— **Дирекция почт і телеґрафів** у Львові оповіщує: З днем 1 грудня с. р. війдуть в житє в Суходолї (бобрецкого повіта, почта Глїбовичі) і в Гійску (добромильского повіта, почта Добромиль) складницї почтові зі звичайним обсягом дїланя.

— **Против піяньства.** Міністерство справ внутрішних, узнаючи поборюванє алькоголїзму за річ первоstorядного значіня так під взглядом санїтарним як і економічним, рішило виготовити докладний в тій справі квестионар і розіслати до політичних урядів. Виготовлене квестионаря взяла на себе санїтарна секция в міністерстві справ внутрішних під управою ґіґенїста шефа секциї дра Кусого. В тім квестионари поставлено слідуючі питаня, на котрі мають відповісти власти політичні: які напої не нарід; чи декотрі верстви любують ся лише в декотрих напоях, чи пе ся лише при нагоді, чи щоденно, чи в коршмі або дома; чи пе ся в часї роботи і чи при декотрих роботах пе ся більше ніж при инших; чи пють лише мужчини чи також і женщини; чи женщини ходять до коршми або пють лише дома у себе; чи й молодїж пе і де; чи пють дїти: чи воробові виправляють лише по коршмах чи також і дома; чи число шинків вливає на піяньство; чи пяниці бють ся і калїчать ся в суперечках; чи піяньство побільшує нещасливі пригоди підчас працї; кілько є налогових пяків і що то за люди: кілько є таких людий, котрим алькоголь знищив здоровле і які хороби викликує піяньство.

— **Народний Дім в Чернівцях** вже викінчений і представляє ся і що-до самого положеня та окруженя і з архітектонїчного і практичного боку величаво. Можна справдї позавидувати буковиньским Русинам сего добутку мирної, тихої а невсипучої працї і заходів. Гарна і простора саля ще не зовсїм викінчена, але й та буде небавом викінчена і буковиньска Русь буде мати тепер свою величаву хату. На долинї містить ся бурса, в котрій жиє більш 50 хлопцїв і зецерня друкарнї „Рускої Ради", на поверсї „Руска Бесїда" і инші буковиньско-рускі товариства та редакция „Буковини", а в сутеринї машина друкарска.

— **Нещасливі пригоди.** Андрій Хамура, дозорець возів на двірци зелїзницї у Львові вихилив ся оногди при пересуваню ваґонів так неосторожно з ваґону, що вдарив головою об зелїзний стовп і тяжко покалїчив ся. — З Рудок доносять: 56-лїтний Дмитро Ґелемей з Комарна ішов сими днями з своїм шурином Максимом і Іваном та Николою Косами з міста до дому на передмістю „Під горою"; щоби зайти на передмістє треба переходити через міст довгий на яких 100 кроків. Ґелемей ішов через міст послїдний, а що ніч була темна, а на мості не було поруча (також господарка!) то упав до ставу і утопив ся.

— **Смерть перед вінчанєм.** Від Сокаля доносять: Юлїян Стасюк, одинокий син господаря в Омільску, мав подружити ся з гарною дочкою тамошного селянина Новосада. В суботу 17 с. м. розпочалось весїлє, так в домі жениха як і у молодої, а в недїлю мало відбутись вінчанє. Тимчасом в недїлю рано найдено жениха в шопі — повішеного. Що було причиною самоубийства, годі дійти, тим більше, що Юлїян Стасюк женив ся з власної волї.

— **Страшне дїло божевільного.** Швець у Відни, Іван Шмачек, був вже від кількох днів несповна розуму і єму здавало ся, що хтось его хоче убити, або що жінка его постановила его отроїти. При тім був він страшно розперванений і неспокійний. В пятницю пізно вечером пішов він був до шпиталю, щоби там порадити ся лїкаря, але в хвили коли лїкар явив ся, він втік. Нараз в ночи дістав він знову нападу божевільности. Жінцї удало ся его якось успокоїти, але скоро розвиднило ся, она вийшла по лїкаря. Замкнула двері з надворку і побігла чим скорше до лїкаря, котрий вже давнїйше лїчив Шмачека. Коли за пів години вернула назад, зачула, як би в комнатї щось повалило ся на землю а відтак як би хтось хорчав. Позаяк в дверох був ключ із середини і она не могла отворити, то стала кликати на чоловіка, щоби він отворив. Ніхто не відповідав, а тимчасом чути було раз по раз як би в комнатї щось падало на землю. Жінка не

Бог знає якими шаблями, немов тайнима буквами корану. Тїло мав сніде, лиця вистаючі, очи косї з дивним понурим блеском, що мали ту прикмету, що дивили ся з образа на тебе все, чи ти станув просто, чи з котрого небудь боку. Але мій товариш Селим в нічім не був подібний до своїх предків. Єго мати, з котрою старий Давидович оженив ся в Криму, не була Татаркою, але походила з Кавказу. Я її не памятав, але знаю, як говорено, що то була красавиця над красавицями, і що молодий Селим був до неї подібний як дві каплї води.

Ах, чудесний хлопець був той Селим! Очи его мали вже ледве замітний косий напрям. Однако то не були очи татарскі, але великі, чорні, сумні і сльозаві, якими мають визначувати ся Грузинки. Очий з такою несказаною солодостию, коли були спокійні, не бачив я як жию і не побачу більше. Коли Селим о що просив, а поглянув тими очима на чоловіка, то здавалось менї, що брав его просто за серце. Черти мав правильні, благородні, немов би вийшли з під різьбарского долота; на лици був смаглявий, але делїкатний, випуклі трохи, червоні як малина уста, солодкий усьміх і зуби як перли. Однако коли Селим на пр. побив ся з товаришем, що досить часто лучало ся, тодї та его солодість щезала, як мара; ставав майже страшний: очи здавало ся протягали ся на скіс і сьвітили як у вовка; жили набренїли на лици; шкіра темнїла і будив ся в нім на хвилю правдивий Татарин, такий, з якими бороли ся колись наші предки. Однако то коротко тревало. По хвили Селим плакав, перепрашав, цїлував і єму звичайно прощено. Серце мав як найлїпше і великий наклін до благородности. Однако був розсїяний, трохи легкодушений і завзятущий гуляка. Їздив на кони, стріляв і рубав ся на шаблї знаменито; учив ся середно, бо мимо великих способностий, був трохи лїнивий. Ми оба любили ся як братя, часто побились і так само часто годились і дружба була між нами непохитна. На вакациї і всї сьвята або я половину часу перебував в Хорелях, або він у нас. Так само і тепер, приїхавши з похорону Миколи, мав вже у нас лишати ся до кінця Різдвяних сьвят.

Отже коли гостї розїхали ся по обідї, була може четверта година по полудни. Короткий зимовий день кінчив ся; через вікна заглядала велика вечірня зоря; на стоячих під вікнами деревах, покритих снїгом і облитих червоним блеском, почали лопотати і кракати ворони. Через вікна видко було цїлі їх стада, як летїли від лїса і купали ся в вечірнім сьвітлї. В салї, до котрої ми перейшли по обідї, було тихо. Пані д'Іве пішла до своєї комнати класти як звичайно карти, о. Людвик ходив вздовж комнати повільним кроком і зажував табаку; дві мої малі сестрички перевертали ся під столом на диванї і тулкаючись головами мішали собі золоті кучері. Ганя, я і Селим сидїли під вікном на канапцї і поглядали на став від сторони огорода, на лїс за ставом і на погасаюче сьвітло денне.

Вскорі зробило ся цїлком сїро. О. Людвик вийшов відмавляти молитви, одна моя сестричка побігла за другою до сумежної комнати; ми лишили ся самі. Селим почав вже щось балакати і щебетати, коли Ганя присунула ся нагле до мене і вишептала:

— Паничу, менї чогось страшно: я бою ся.

— Не бій ся, Ганусю — відповів я пригягаючи її до себе. — Притули ся до мене, ось так. Доки ти при менї, нїчого злого не може тобі стати ся. Диви, я нїчого не бою ся і все зумію тебе оборонити.

То була неправда, бо чи то з причини сумерку покриваючого салю, чи в наслїдок слів Ганї і недавної смерти Миколи і я був під якимсь давним враженєм.

— Може принести сьвітло? — спитав я.

— Добре, паничу.

— Мірза, вели Франкови подати сьвітло.

Мірза скочив з канапи і вскорі за дверми почули ми незвичайний тупіт і крик. Двері з ріскотом отворили ся і як вихор влетів Франко, а за ним держачи его за рамена Мірза. Франко мав наляканe здурнїле лице, бо Мірза держачи его за рамена, крутив ним як фуркалом і сам разом з ним обертав ся. Відтак привівши его так до канапки, задержав ся і сказав:

— Пан велить принести сьвітло, бо панна боїть ся. Що волиш: чи принести сьвітло, чи щоби я тобі скрутив голову?

Франко пішов по лямпу і за хвилю вернув з нею; але показало ся, що сьвітло разить заплакані очи Ганї, отже Мірза згасив его. Ми сидїли знов в сумерцї і знов заволодїло між нами мовчанє. Тепер місяць кидав ясне, срібне сьвітло крізь вікна. Ганя видко бояла ся, бо притулила ся до мене ще сильнїйше, а притім мусів я її держати за руку. Мірза сїв напротив нас на кріслї і після свого звичаю, від несолого настрою попав в задуму і по хвили якось розсумував ся. Між нами заволодїла велика тишина; було нам трохи страшно, але добре.

— Нехай Мірза оповість нам яку байку — сказав я. — Він так красно оповідає. Добре, Ганю?

— Добре — відповіла дївчина.

— Мірза підніс в гору очи і задумав ся трохи. Місяць осьвічував ясно его хороше лице. По хвили почав оповідати своїм тремтячим, милим а притишеним голосом:

— За лїсами, за горами, жила в Криму одна добра ворожка, на імя Ляля. А раз переїздив коло її хати султан, що називав ся Гарун і був дуже богатий: мав палату з коралїв з диямeнтовими стовпами, дах на тій палатї був з перел; палата була така велика, що треба було іти рік від кінця до кінця.

речуваючи щось недоброго рішила ся виломити двері, що їй і удало ся при помочи кількох сусідів. Перед нею станув тогди Шімачек, облитий кровю і державчи в руках закровавлений ґнип, крикнув: Хотять мене убити! Божевільний хотів кинути ся на жінку, але люди звалили его на землю і могли єму аж тогди дати раду, коли він стратив притомність. Аж тогди показало ся, що він розпоров собі ґнипом живіт так, що аж внутренности з него вийшли. На земли лежали 10 літна донечка Стефанія, 5-літний син Рудольф, 3 літна донечка Фріда і 2-літна донечка Роза, всї з підрізаними горлами і страшно покалїченими головами. Рудольф і Фріда були вже неживі. Тяжко раненого Шімечека та его доньки Стефанію і Розу відвезено до шпиталю. Стефанія умерла вже в дорозї а Роза опісля в шпиталі. Сам Шімачек мае ся взглядно добре, відзискав притомність і зроблено на нїм операцию. До комісаря поліциї сказав він: Я був давнійше божевільний, моя жінка хотїла мене отроїти.

— **Рухомі кухнї.** Львівский маґістрат носить ся з гадкою заснувати у Львові рухомі кухнї на взір подібних кухонь в Берлинї і Варшаві. Ті кухнї розвозять по містї теплі і здорові страви по дуже дешевій цїнї. Маґістрат зажадав з Берлина і Варшави дотичних пояснень а як одержить їх, починить заходи до заведеня таких кухонь у Львові.

— **Смерть від затроєної кави.** Тереса Трач родом з Луга в повітї тарнівскім, а замешкала від короткого часу в домі Теодора Пазюка в Коломиї, купила собі в якімсь крамі кави, зварила єї і випила. Кава була очевидно затроєна, бо Трач дістала зараз по випитю сильних корчів жолудка, відтак конвульсий і до весповня години закінчила житє. Прикликаний лїкар міг вже лиш смерть сконстатувати. Зроблено донесене до прокураториї, а слїдство судове може вишукає того, хто продав затроєну каву.

— **Столїтна служниця.** В Бремлї в анґлїйскім ґрафстві Йорк обходить служниця Елисавета Альзон сотий день своїх уродин. Але найзамітнїйше то, що столїтна служниця служить в однїй і тій самій родинї вже 64 лїт.

— **Помер** Тома Бельвецкий, вислужений учитель народних шкіл, б. шкільний інспектор надвірняньско-богородчаньского округа, автор кількох оповідань з молодших лїт, в Коломиї в 78 ім роцї житя.

Штука, наука і література.

— **Календар „Комаря" на 1901.** Коштом і заходом редакциї „Комара" у Львові, вийшов гумористичний ілюстрований календар на рік звичайний. Дістати можна в редакциї „Комара", ул. Личаківска, ч. 23.

Телеграми.

Відень 26 падолиста. Цїсар приймив вчера перед полуднем російского вел. князя Сергія на окремій авдиенциї, котра тревала пів години; по полудни віддав Монарх візиту вел. князеви, а вечером виїхав до Будапешту.

Відень 26 падолиста. Вчера були на авдиенциї у Цїсаря міністри др. Кербер і ґраф Голуховский.

Букарешт 26 падолиста. Міністер справ заграничних зарядив переслане всїх актів процесу македоньских ворохобників правительству болгарскому.

Лївадия 26 падолиста. Вчерашний урядовий бюлетин констатує, що оногди у царя значно збільшила ся горячка, котра вчера уступила. Загальний стан здоровля вдоволяючий.

Рим 26 падолиста. Палата послів радила над буджетом міністерства війни. Внесене социялістів аби зменшити видатки на войско о 100 міліонів, а число корпусів з 12 на 8 відкинено.

султан носив в завою правдиві зьвізди, завій був з сонїшного проміня, на верху завою був серп місяця, який один чарівник відтяв від місяця і подарував султанови. Переїздить отже той султан коло ворожки Лялї і плаче, але так плаче, так плаче, що сльози падуть на дорогу, а де сльоза упаде там виростає зараз біла лелія.

— Чого плачеш, султане Гаруне? — питає его ворожка Ляля.

— Якже не маю плакати — каже султан Гарун — коли маю лиш одну дочку, хорошу як раннї зоря і мушу єї віддати чорному Девсови з огненними очима, котрий кождого року...

Мірза нагле перервав і замовк.

— Спить Ганя? — шепнув до мене.

— Нї, не сплю — відповіла сонним голосом дївчинка.

— Якже не маю плакати — каже до неї султан Гарун (оповідав Мірза дальше) — коли маю лиш одну дочку і ту мушу віддати Девсови.

— Не плач султане — каже Ляля — сядь на крилатого коня і їде аж до печери Борах. Злі тумани будуть за тобою гнати по дорозї, але ти кинь на них ось тими зернятами маку і тумани зараз поснуть...

І так дальше оповідав Мірза, а відтак знов зачерпав і поглянув на Ганю. Дитина спала тепер дійстно. Була дуже утомлена і збіджена то твердо заспала. Оба з Селимом ми майже не сьміли віддихати, щоби єї не збудити. Єї віддих був рівний, спокійний, перериваний лиш часом глубокими зітханями. Селим підпер рукою чоло і глубоко задумав ся, а я підніс очи в небо і здавалось менї, що на крилах ангелів лечу в безмежні простори небес. Не умію висказати солодости, яка проймала мене цїлого; якісь нові, не знані, не від сего сьвіта голоси щастя родились менї в души і почали співати і грати як музика. Ах, як я любив Ганю! як єї любив любовію брата і опікуна ще, але без границь і без міри.

Я наблизив тихо уста до коси Ганї і поцїлував его. Не було в тім нїчого земного, бо я і поцїлуй були ще однаково невинні.

Мірза нагле стрепенув ся і обудив з задуми.

— Який ти щасливий, Генрику — прошептав.

— Так, Селиме.

Однако ми не могли так вічно сидїти.

— Не будім єї і перенесїм до єї комнати — сказав до мене Мірза.

— Я єї сам перенесу, а ти лиш отвирай двері — відповів я на то.

Легко висунув я рамя з під головки сплячої і опер головку на канапі. Відтак взяв осторожно Ганю на руки. Я був ще дїтвак, але походив з роду людий незвичайно сильних, а дитина була мала і струнка, тож я підніс єї як перо. Мірза отворив двері до сумежної осьвітленої комнати і в той спосіб дійшли ми аж до зеленого кабінету, який я призначив на мешкане Ганї. Ліжко було там вже постелене; на коминку тріскав огонь, а під коминком сидїла стара Венґровска та порпала у вуглях. Коли побачила мене з тим незвичайним тягаром, скрикнула:

— Бійте ся Бога, паничу, подвиґаєте ся дївчиною. Не можна було єї збудити, аби сама прийшла?

— Будьте тихо! — відповів я гнївно. — Панна, не „дївчина", кажу, лиш панна, чи чуєте? Панна змучена. Прошу єї не будити. Розібрати і положити тихо до ліжка. Памятайте, що то сирота і що треба єї добротою потїшити по дїдусю

— Сирота небога, а вжеж що сирота — почала повтаряти з жалем добра Венґровска.

Мірза поцїлував за то бабусю і ми вернули на чай.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних в ри ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).